

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.138/2018/4.

A Debreceni Ítéltábla a dr. Budai Ügyvédi Iroda (címe, ügyintéző: dr. Budai Zoltán ügyvéd) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek - a Madák Ügyvédi Iroda (címe., ügyintéző: dr. Madák László ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (címe) I. rendű, a személyesen eljáró II.rendű alperes neve (címe) II. rendű és III.rendű alperes neve (címe) III. rendű alperesekkel szemben szerződés létre nem jöttének megállapítása iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 13.P.21.946/2017/8. számú ítélete ellen a felperes 12., 14. sorszámkok alatt előterjesztett fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét azzal a helyesbítéssel hagyja helyben, hogy a felperes által az állami adóhatóságnak fizetendő elsőfokú eljárási illeték 360 000 (háromszázhatvanezer) forint.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 15 napon belül 63 500 (hatvanháromezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az állami adóhatóság külön felhívására 480 000 (négy száznyolcvanezer) forint meg nem fizetett illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A felperes mint kezes és zálogkötelezett, a II. rendű alperes mint hitelfeltevő, továbbá a III. rendű alperes mint hitelfeltevő és zálogkötelezett 2008. június 5. napján deviza alapú, jelzáloggal és kezességgel biztosított hitel- és kölcsönszerződést kötöttek az I. rendű alperessel mint hitelezővel 42 600 svájci frank hitelkeret, illetve abból legfeljebb 6 000 000 Ft összegben lehívható kölcsön erejéig. A szerződésben a kölcsön visszafizetésének biztosítékeként jelzálogjogot, annak biztosítására elidegenítési és terhelési tilalmat alapítottak az I. rendű alperes javára a **sz-i sz1** helyrajzi szám alatt nyilvántartott ingatlanra. Az I. rendű alperes nevében alkalmazottai írták alá a szerződést. A felperes, a II. rendű és a III. rendű alperesek ugyanazon a napon közjegyzői okiratba foglalt tartózáseismerő és egyoldalú kötelezettségvállalást tartalmazó nyilatkozatot tett, amely tartalmában jobbra megegyezett a szerződésben rögzítettekkel.

2011. november 22. napján a felek módosították a szerződést, egyidejűleg a felek között gyűjtőszámla hitelkeret szerződés megkötésére is sor került. Az iratokat az I. rendű alperes részéről alkalmazottai írták alá. Ugyanezen a napon a felperes, a II. és III. rendű

alperesek közjegyzői okiratba foglalt egyoldalú kötelezettségvállaló és tartozáselismerő nyilatkozatot tettek.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy a felek hitel-, zálog- és készfizető kezesi szerződése, annak módosítása, valamint a hozzájuk kapcsolódó tartozáselismerő nyilatkozat és annak módosítása elsődlegesen nem jött létre, másodlagosan érvénytelen. Ennek részeként annak megállapítását is kérte, hogy az I. rendű alperestől a devizahitelekre vonatkozó jogszabályok hatálya alatt kapott elszámolás aláírás hiányában joghatás nélküli irat. A létre nem jött, másodlagosan érvénytelen ügylet jogkövetkezményeként 347 328 Ft megfizetésére kérte kötelezni az I. rendű alperest jogalap nélküli gazdagodás címén. Keresetében kérte az I. rendű alperes javára a **sz-i sz1** hrsz. alatt nyilvántartott ingatlanra bejegyzett jelzálogjog, valamint elidegenítési és terhelési tilalom törlését is. A II. és III. rendű alpereseket mindezek tűrésére kérte kötelezni.

Azt követően, hogy az elsőfokú bíróság a felülvizsgált elszámolásra kiterjedő marasztalási kereset hiányában a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül elutasította, a felperes fellebbezése folytán eljáró Debreceni Ítéltábla a Pkf.I.20.672/2017/2. számú végzésével (a továbbiakban: másodfokú végzés) az elsőfokú bíróság végzését megváltoztatta, és mellőzte a felperes keresetlevelének idézés kibocsátása nélkül történő elutasítását. A másodfokú végzés indokolása szerint bár lényegi jelentősége nem volt, a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvényben (a továbbiakban: DH1 tv.) rögzített elszámolás szabályairól és egyes egyéb rendelkezésekről szóló 2014. évi XL. törvény (a továbbiakban: DH2 tv.) szerinti elszámolási értesítő az I. rendű alperes aláírása nélkül is megfelelt a jogszabályoknak, ezért a felperes az elszámolást a jelen perben sem formai, sem pedig tartalmi szempontból nem teheti vitássá, hiszen az a DH2 tv. 38. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján felülvizsgáltnak minősül. A másodfokú végzés indokolása szerint a per tárgyát képező megállapodás a DH2 tv. hatálya alá tartozik, ezért a felperesnek e szerződés, annak módosításai és az ahhoz kapcsolódó tartozáselismerő nyilatkozatok érvénytelenségének megállapítására irányuló másodlagos keresetét a DH2. tv. 37. §-ának (1) bekezdésében írt módon, azaz az elszámolásra kiterjedően kellett volna előterjesztenie. Mivel erre nem került sor, úgy kell tekinteni, hogy a felperes a másodlagos kereseti kérelmét nem tartja fenn.

A felperes az ezt követően folytatódott eljárásban a keresetét változatlan formában tartotta fenn.

Az I. rendű alperes a kereset elutasítását kérte, azt mind jogalapjában, mind összecszerűségében vitatva.

A II. és III. rendű alperesek nem terjesztettek elő ellenkérelmet.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az államnak az adóhatóság felhívására az ott közölt módon és időben 632 100 Ft állam által előlegezett illetéket. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon fizessen meg az I. rendű alperesnek 381 000 Ft perköltséget. Megállapította, hogy egyéb költségeiket a felek maguk viselik.

Az ítélet indokolásában kifejtette, hogy a másodfokú végzésben foglaltakra tekintettel a szerződés létre nem jöttére vonatkozó kereseti kérelmet vizsgálta érdemben, úgy tekintette, hogy a felperes nem tartja fenn az érvénytelenségi keresetet.

Megalapozatlannak találta a felperes annak megállapítására irányuló kérelmét, hogy az I. rendű alperes által megküldött elszámolás - aláírás hiányában - nem létező, joghatás nélküli irat. Kifejtette, hogy a DH2 törvény kötelezte az I. rendű alperest a jogszabály alapján módosult szerződéssel kapcsolatos elszámolás elkészítésére, a kifogásolt elszámolás pedig nem a szerződés módosítására irányuló ajánlat, hanem a módosulásról történő értesítés.

Alaptalannak ítélte a felperes azon hivatkozását is, hogy a DH törvényekben kifejezetten nem hivatkozott érvénytelenségi okokon alapuló jogvitát a DH2 törvénynek meg nem felelő kereseti kérelem hiányában is tárgyalnia kellett volna.

Az elsőfokú bíróság megalapozatlannak találta a szerződés létre nem jöttére irányuló keresetet. Előre bocsátotta, hogy a felperes csupán tényelőadást tett a szerződés létre nem jöttének körében, azt a bíróság felhívása ellenére nem bizonyította.

Alaptalannak ítélte a felperes azon érvelését, hogy az a tény, hogy a a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 3. számú mellékletében foglaltak nem kerültek teljes körűen a szerződésbe, érintenék az I. rendű alperes jogalanyiségát, az I. rendű alperes ugyanis a rá vonatkozó szervezeti és cégjogi szabályok alapján nyeri el jogképességét.

Nem volt megállapítható az sem, hogy az I. rendű alperes megszegte volna a képviselőre vonatkozó törvényi előírásokat, ezzel összefüggésben a felperes állításait nem bizonyította, azonban a felperes hivatkozásától eltérően a szerződést az I. rendű alperes nevében aláírók mindegyike a cégjegyzékbe bejegyzett, az I. rendű alperes képviselőjére jogosult személy volt. Ezen túlmenően jogszabályi előírás sem teszi kötelezővé a képviselői joggal kapcsolatos iratok szerződéshez történő csatolását. Megjegyezte ugyanakkor, hogy az I. rendű alperes a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: 1959. évi Ptk.) 221. §-ának (1) bekezdése alapján utólag jóváhagyhatta az esetleges álképviselő eljárását. Utalt ugyanakkor arra is, hogy a szerződések felperes által megjelölt alaki hibájára legfeljebb az I. rendű alperes hivatkozhatott volna, a felperes ténylegesen a számára hátrányt nem jelentő okokra történő hivatkozással csupán szabadulni kíván az őt terhelő szerződés alól.

Az elsőfokú bíróság kifejtette azt is, hogy álláspontja szerint alaptalan volt a forintérték megállapításáról és az ezzel összefüggő rendelkezésekről szóló 9000/1946. (VII. 28.) ME rendelet (a továbbiakban: ME rendelet) 12. §-ának (1) bekezdésére történő felperesi hivatkozás is. Egyrészt ugyanis az ME rendelet az 1959. évi Ptk.-nál alacsonyabb szintű jogszabály, másrészt az 1959. évi Ptk. nem tiltotta a külföldi pénznemben történő kölcsönadást, a hivatkozott ME rendelet pedig csak a pengőérték helyébe 1946. augusztus 1. napjától kezdődően új értéként lépő forint bevezetésével összefüggő szabályozást tartalmazott, amely a felek szerződésére nem irányadó.

Mivel a felperes pervesztes lett, és csupán illetékfeljegyzési jogban részesült, a polgári

perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 78. §-ának (1) bekezdése és a költségmentesség alkalmazásáról a bíróság eljárásban szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet (a továbbiakban: Kmr.) 13. §-ának (2) bekezdése alapján kötelezte a 6 000 000 forint pertárgy érték alapulvételével számított meg nem fizetett illeték megfizetésére. Ugyancsak az 1952. évi Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az I. rendű alperes ügyvédi munkadíjának megfizetésére. Ennek összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 3. §-ának (6) bekezdés alapján mérsékelt összegben határozta meg.

A felperes fellebbezésében az ítélet megváltoztatását kérte akként, hogy az ítéletábra adjon helyt a kereseti kérelemnek vagy helyezze helyezze hatályon kívül az ítéletet. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság törvénysértő módon járt el, mikor kizárólag az elsődleges kereseti kérelmet bírálta el. A szerződés nem létezésével összefüggésben fenntartotta, hogy az I. rendű alperes részéről eljáró személyeknek nem volt aláírási jogosultságuk, a szerződéshez meghatalmazást nem csatoltak, a képviseleti jog hiánya pedig a cégnyilvántartásból megállapítható. Az elsőfokú ítélet megállapításától eltérően a kölcsönszerződést nem foglalták teljes bizonyító erejű magánokiratba, a tanúk ugyanis csupán aláírták a szerződést, de nem igazolták aláírásukkal a minősített okirathoz szükséges kritériumokat. Utalt arra is, hogy a szerződés napján készült tartozáselismerő nyilatkozatnak nem a szerződés szövegét kellett volna tartalmaznia, ráadásul annak készültekor a hitel folyósítására még nem került sor, azaz tartozása még nem állt fenn. Ezért a közokirat törvénysértő és hamis okirat, amely megállapítások igazak az alapszerződésre, annak módosítására és az azzal kapcsolatban kiállított tartozáselismerő okiratra is. Álláspontja szerint továbbá az álképviseletre vonatkozó okfejtés is téves, ugyanis a Hpt. 3. számú mellékletének I/2. pontja előírja, hogy a szerződésben fel kell tüntetni a pénzügyi intézményt képviselő személyek nevét és beosztását is, hitelszerződés esetében pedig az álképviselet és a ráutaló magatartás teljesen kizárt. Fenntartotta azt is, hogy a Hpt.-ben előírt azonosító adatok hiányában megkötött szerződés nem jött létre. Hivatkozása szerint indokolatlanul hagyták figyelmen kívül a ME rendelet előírásait, mivel a jogszabály hatályban van. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem foglalkozott azzal sem, hogy aláírás hiányában a felek közötti elszámolásra nem került sor, márpedig e vonatkozásban az elsőfokú bíróságnak részítélettel kellett volna határoznia, ugyanis, ha az elszámolás nem létezik, akkor az elsőfokú bíróság köteles lett volna elbírálni az érvénytelenségi okokat is. Az elsőfokú bíróság nem foglalkozott azzal a hivatkozással sem, hogy az I. rendű alperes részéről nem hitelnyújtásra, hanem banki befektetésre került sor. Fenntartotta azt az elsőfokú eljárás során előterjesztett álláspontját is, hogy még ha a per a DH törvények hatálya alá is tartozik, az egyéb érvénytelenségi okokat el kellett volna bírálnia, a DH törvények hatálya alá ugyanis csak az árfolyamrésből eredő tisztességtelenség és az egyedileg meg nem tárgyalt szerződési feltételek mint érvénytelenségi okok tartoznak. Utalt arra is, hogy nem a felperes kíván szabadulni a szerződéstől, hanem az I. rendű alperes kötött tisztességtelen szerződést.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Érvelése szerint a másodfokú végzés alapján nem képezte a per tárgyát az érvénytelenségi kereset, a per tárgyát képező kereset tekintetében pedig az elsőfokú bíróság megalapozott ítéletet hozott. A szerződés létrejötte körében előadta, hogy a szerződést a részéről aláíró személyek mindegyike a cégjegyzékbe bejegyzett, az I. rendű alperes képviseletére jogosult személy volt, arra vonatkozóan pedig nincs jogszabályi előírás, hogy a szerződéshez kellett volna mellékelni az aláírási címpéldányukat és

meghatalmazásukat. Ha pedig bármilyen formai hiányosság merülne fel, az a szerződés semmisségét veti fel, amely nem tárgya a keresetnek. Utalt arra is, hogy nem az I. rendű alperes módosította a szerződést, hanem a DH1 törvény, az ezzel összefüggő elszámolást pedig az I. rendű alperesnek nem kellett aláírnia.

A II. és III. rendű alperesek nem terjesztettek elő fellebbezési ellenkérelmet.

A fellebbezés megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta, és abból az irányadó jogszabályok alkalmazásával megfelelő következtetésre jutott. Az ítélet tábla az elsőfokú ítélet indokolásában foglaltakkal túlnyomórészt egyetértett, amelyet - különös tekintettel a fellebbezésben foglaltakra - az alábbiakkal egészít ki:

A felperes mind az elsőfokú eljárás alatt a másodfokú végzés kézbesítését követően, mind a fellebbezésben alaptalanul hivatkozott arra, hogy az érvénytelenség iránti keresete - függetlenül az érvénytelenség megjelölt okától - tárgyát képezte a peres eljárásnak. Az elsőfokú bíróság ugyanis a másodfokú végzés indokolásának megfelelően járt el, amikor figyelmen kívül hagyta az érvénytelenséggel összefüggő másodlagos keresetet.

A másodfokú végzés per tárgyát kijelölő megállapításai szerint ugyanis - függetlenül attól, hogy az elsőfokú bíróság által helytállóan kifejtettek szerint az elszámolási értesítő megfelelt a jogszabályoknak - a peres felek jogviszonyában az elszámolás a DH2. törvény 38. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján felülvizsgálatnak minősül. Az ítélet tábla a fentieket szükségtelenül meg nem ismételve utal arra is, hogy a fellebbezésben foglaltaktól eltérően az elsőfokú bíróságnak nem kellett részítélettel határoznia a felülvizsgálat elszámolás létezése kérdésében. A másodfokú végzésben (illetve a DH2. törvényben) részletesen kifejtettek szerint az elszámolás megfelelőségének kérdése nem lehet tárgya a jelen pernek, egyebekben pedig az ítélet tábla maradéktalanul egyetértett az elsőfokú bíróság által e körben adott indokolással.

Így mivel a felperes nem a DH2. törvény 37. §-ának (1) bekezdésében írt módon terjesztette elő keresetét, a kölcsönszerződés, annak módosításai és az ahhoz kapcsolódó tartozáselismerő nyilatkozatok érvénytelenségét célzó keresetet úgy kellett tekinteni, hogy azt a felperes nem tartja fenn. Az elsőfokú bíróság által helytállóan kifejtettek szerint e vonatkozásban annak sincs jelentősége, hogy a DH1. törvényben megfogalmazott érvénytelenségi okra alapítják-e a keresetet, hanem kizárólag annak, hogy a DH törvények hatálya alá tartozó szerződések érvénytelenségét állítják-e.

Nem tévedett tehát az elsőfokú bíróság, amikor érvénytelenségi alapon nem vizsgálta a keresetet.

Jelentősége továbbá annak van, hogy a nem létező szerződés a szerződő felek kölcsönös akaratnyilatkozatának hiányát jelenti, míg az érvénytelenség a kölcsönös akaratnyilatkozattal létrehozott szerződés valamely hibáját. Ehhez képest pedig a szerződés, illetve az azzal összefüggő nyilatkozatok nem létezése körében a felperes sem arra hivatkozott alapvetően, hogy a felek akarata a szerződés megkötésére, illetve a nyilatkozatok megtételére ne terjedt volna ki, hanem elsődlegesen alaki és tartalmi hiányosságokat sérelmezett. Az ezekkel összefüggő jogszabályi rendelkezések pedig ilyen

esetre nem a szerződés (illetve szerződéses nyilatkozat) nem létezését, hanem annak érvénytelenségét vetik fel, már amennyiben jogszabályhely kifejezetten semmisségi okként szabályozza az adott alaki vagy tartalmi kellék hiányát (pl. Hpt. 213. §-a (1) bekezdésének a) - g) pontjai, 1959. évi Ptk. 217. §-ának (1) bekezdése).

A szerződés, illetve az 1959. évi Ptk. 199. §-a értelmében az egyoldalú nyilatkozatok létrejöttének megítélésénél az 1959. évi Ptk. 205. §-ának (1) és (2) bekezdései az irányadóak. Ezek szerint a szerződés a felek akaratának kölcsönös és egybehangzó kifejezésével jön létre. A szerződés létrejöttéhez a feleknek a lényeges, valamint a bármelyikük által lényegesnek minősített kérdésekben való megállapodás a szükséges. Nem kell a feleknek megállapodniuk olyan kérdésekben, amelyeket jogszabály rendez.

Ez alapján a szerződés létrejöttének megítélésénél annak van jelentősége, hogy a felek között a konszenzus létrejött-e. Az iratok alapján pedig tényszerűen állapítható meg, hogy a perben támadott nyilatkozatokat tartalmazó okiratokat valamennyi peres fél elfogadta, a kölcsön folyósítására sor került, így az I. rendű alperes legalább ráutaló magatartással kötelezőnek ismerte el a szerződésben foglaltakat. Ehhez képest másodlagos és a szerződés létrejötte vonatkozásában nincs jelentősége, hogy a nyilatkozat megtétele bármely a felperes keresetlevelében felsorolt érvénytelenségi okban szenved-e (pl. színleltetés, jóerkölcsbe ütközés, ME rendeletbe mint jogszabályba ütközés), vagy esetlegesen valamely szerződő fél - még az érvényesség szempontjából is közömbös - titkos fenntartással (az I. rendű alperes banki befektetésként) tette-e meg a nyilatkozatát (1959. évi Ptk. 207. §-ának (5) bekezdése).

Az egyoldalú tartozáselismeréssel kapcsolatos nyilatkozatok létrejöttének megítélése annyival sajátosabb, hogy ezzel kapcsolatban kizárólag az képezheti a vizsgálat tárgyát, hogy a nyilatkozat a nyilatkozatot tevőként megjelölt személytől származik-e. Ezzel ellentétes állítást pedig sem a felperes, sem a II. és III. rendű alperesek nem tettek a perben. Az pedig e tekintetben is közömbös, hogy a nyilatkozat egyébként érvényes-e.

Az elsőfokú bíróság helytállóan foglalt állást abban a kérdésben is, hogy a képviseleti jog esetleges hiányára a felperes alappal nem is hivatkozhatott. A képviselő közreműködésével kötött szerződés létrejöttének, illetve érvényességének nem feltétele, hogy a képviselő a másik szerződő fél felé igazolja a képviseleti jogosultságát. A képviselőként eljáró személy képviseleti jogosultságának hiányára és ennek következtében a szerződés létre nem jöttére a képviselt személy hivatkozhat, hiszen az ő jogait érintheti az, hogy esetlegesen olyan szerződés alapján kell teljesítenie, amelyet nem ő és nem is a képviseletére jogosult személy kötött. A másik szerződő fél jogait, törvényes érdekét nem érintheti hátrányosan, ha a képviselt elismeri az ő képviseletében fellépő személy képviseleti jogosultságát, érdeksérelmet az ellenkezője jelenthetne számára. Ezért - jogvédelmi érdek hiányában - nincs keresetösségi joga arra, hogy ez okból kérje a szerződés érvénytelenségének vagy létre nem jöttének megállapítását. Mindebből következően nem az sérti az 1959. évi Ptk. alapelveit, hogy az alperes munkavállalója nem igazolta a szerződéskötéskor a képviseleti jogát a felperes felé, sokkal inkább az, hogy a felperes erre hivatkozva kíván szabadulni az utóbb megbánt szerződéstől, illetve az őt terhelő kötelezettségek teljesítése alól. Ez az, ami sérti a rendeltetésszerű és jóhiszemű joggyakorlást 1959. évi Ptk. 4. §-ának (1) bekezdése szerinti követelményét (Szegedi Ítéltábla Gf.II.30.331/2015/4., Debreceni Ítéltábla Pf.I.21.127/2017/4.).

Kereshetőségi jog hiányában szükségtelen volt ezért annak vizsgálata is, hogy az I. rendű alperes nevében eljáró személyek tényleges képviselői voltak-e az I. rendű alperesnek. Az ítélet tábla a teljesség kedvéért utal ugyanakkor arra is, hogy osztotta az elsőfokú bíróság álképviselettel összefüggő, a bírói gyakorlatnak megfelelő (BH2014.303.) érvelését.

Mindezekre tekintettel az ítélet tábla az 1952. évi Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján az alábbi helyesbítéssel hagyta helyben az elsőfokú ítéletet.

Az elsőfokú bíróság megalapozottan határozta meg a pertárgy értékét 6 000 000 forintban. Annak alapulvételével azonban - vélhetően számítási hiba folytán - nem az ítéletben 6 %-ban megjelölt, azaz az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 42. §-a (1) bekezdésének a) pontja szerinti 360 000 forint, hanem 632 100 forint illetéket írt elő a felperes terhére, amelyet az ítélet tábla a rendelkező részben foglaltak szerint helyesbített.

A felperes a fellebbezési eljárásban is peresztes lett, ezért az 1952. évi Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az I. rendű alperes jogi képviselével felmerült ügyvédi munkadíjat. Az ítélet tábla ennek összegét a R. 3. §-ának (4) bekezdésében foglaltaktól eltérően a (6) bekezdése és 4/A. §-ának (1) bekezdése alapján mérsékelt összegben (50 000 forint + ÁFA) állapította meg, mivel a fellebbezés elbírálására tárgyaláson kívül került sor, az I. rendű alperes jogi képviselője mindössze egy kétoldalas fellebbezési ellenkérelmet terjesztett elő.

A II. és a III. rendű alpereseknek a fellebbezési eljárás során nem merült fel költségük.

Az ítélet tábla a felperes illetékfeljegyzési jogára tekintettel meg nem fizetett fellebbezési illeték viselésére a Kmr. 13. §-ának (2) bekezdése alapján kötelezte a fellebbezési eljárásban is peresztes felperest.

Debrecen, 2018. május 8.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Árok Krisztián s.k. előadó bíró, Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő